

Aprilie 8, 2018: Învierea Domnului (Paștile)

Apostolul: Faptele Ap. 1:1-8:

Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța, Până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales, Căroră S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu. Și cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa, Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.

Evangelhia: Ioan 1:1-17:

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumină ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale

Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.

Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am

zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.

Din mila lui Dumnezeu ne-am învrednicit, încă o dată, să primim lumina lui Hristos în inimile și sufletele noastre.

În noaptea Învierii, precum și de-a lungul sezonului Pascal, creștinii ortodocși cântă adesea imnul biruinței lui Hristos asupra morții și iadului: ***Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le.*** Prin aceasta, ei își reafirmă credința și nădejdea în biruința lor asupra morții și a forțelor întunericului.

Fiind garanția învierii noastre, Paștile, ”Sărbătoarea sărbătorilor,” deschide ușile Raiului și aduce împăcarea omului cu Ziditorul său.

În numele Consiliului Parohial și al Societății Doamnelor, doresc să adresez tuturor parohienilor și sprijinitorilor noștri, un Paște fericit, cu bucurie și sănătate!

HRISTOS A ÎNVIAT! ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

Pr. George Bazgan

**PASTORALĂ
LA PRAZNICUL ÎNVIERII DOMNULUI 2018**

† IOAN CASIAN

din mila lui Dumnezeu

Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Canadei

*Iubitului cler și dreptslăvitorilor creștini,
pace și bucurie de la Hristos Domnul Cel Înviat,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

*„Dar celor câți L-au primit, care cred întru numele Lui,
le-a dat putere să devină fii ai lui Dumnezeu, cei ce nu din sânge,
nici din voie trupească, nici din vrere bărbătească,
ci de la Dumnezeu s-au născut.”*

(Ioan 1, 12 - 13)

***Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși și credincioase,***

Hristos a înviat!

Ne găsim la Praznicul bucuriei și luminii, la Sărbătoarea sărbătorilor. Biserica Ortodoxă prăznuiește biruința asupra păcatului și morții a Celui care este “începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate.” (Coloseni 1, 18)

“Prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începătura altei vieți, veșnice; și săltând, lăudăm pe Pricinuitorul, Cel Unul binecuvântat, Dumnezeuul părinților noștri și preaslăvit”¹ exclamă unul din troparele canonului Învierii.

¹ Cântarea a 7-a

De ce această bucurie triumfătoare și eliberatoare?

Scriptura ne vorbește despre crearea omului *după chipul și asemănarea lui Dumnezeu*.² Persoana umană trebuia să fie reflectarea Celui nevăzut și necuprins în creația ctitorită de El. Fiecare om era destinat să contemple în celălalt bucuria chipului lui Dumnezeu și frumusețea faptelor în drumul către asemănare. Dar profunda armonie și unitate a acestei prime temelui se va năruși prin ispita celui rău și neascultarea cuvântului lui Dumnezeu care vor aduce frica, rușinea³ și, în cele din urmă, moartea. Unitatea profundă a ipostasurilor omenești se va rupe și părerea proprie, mândria, lupta pentru supraviețuire și celelalte vor deveni cotidianul omului. Sfânta Scriptură prezintă în istoria sa această ambivalență a creatului - frumusețea intrinsecă a ei ca reflectare a purtării de grijă a lui Dumnezeu dar și neorânduiala ei datorită păcatului.

Deci ce înseamnă pentru noi, creștinii ortodocși, și pentru întreaga Biserică noaptea Sfințelor Paști?

Salutul nostru *Hristos a înviat!* deja anunță în mod sintetic vestea cea bună a unei lumi noi, a unei lumi mai bune, în deplină comuniune cu Dumnezeu. În noaptea luminoasă a Învierii este alungată tristețea morții și a îndepărtării de Dumnezeu pentru că *“Hristos cel înviat dăruiește cu cele două mâini ale Sale biruința Sa fiecăruia dintre noi”*⁴ spune Sf. Nicolae Velimirovici. În noaptea Învierii omul este chemat de la moarte la viață; el este înzestrat cu puterea biruitoare a luminii necreate și raționale veșnice a lui Hristos împotriva timpului haotic căzut al întunericului, neputinței și dezordinii. Umanitatea noastră restaurată în Hristos Cel înviat se redeschide spre transcendent și eshaton, făcându-se plămădă înspre renaștere, înnoire și transfigurare. Suntem puși din nou în condiția de a putea deveni *fii și fiice*,⁵ copii ai lui Dumnezeu prin har și *“împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu.”* (Efeseni 2, 19)

Ne putem întreba: care este calea prin care putem regăsi vocația noastră primordială? Hristos ni se dăruiește. Dar cum lucrează în noi puterea învierii Lui? În ce fel biruința lui Hristos prin înviere devine biruința noastră? Cum putem redobândi asemănarea cu Ziditorul?

Sf. Vasile cel Mare ne arată dinamica interioară prin care lucrează în om chipul și asemănarea lui Dumnezeu în restaurarea, creșterea și dezvoltarea lui duhovnicească:

*“În structura noastră inițială – spune părintele capadocian - cooperează și există venirea noastră întru existență, după chipul lui Dumnezeu. Prin alegerea liberă suntem conformați cu ceea ce este după asemănarea lui Dumnezeu. Și aceasta este în conformitate cu libera alegere: puterea aceasta există în noi, dar noi o actualizăm prin faptele noastre. ... Și dându-ne puterea de a deveni ca Dumnezeu, El ne-a lăsat să fim artizani ai asemănării cu Dumnezeu, astfel încât răsplata pentru lucrare să fie a noastră.”*⁶

Sf. Vasile cel Mare vorbește aici despre rearmonizarea lucrării interioare a chipului ca dar al lui Dumnezeu dat omului și *asemănării* ca asumare responsabilă liberă a acestui dar printr-o *lucrare teandrică* în Biserică.

Sf. Ioan Evanghelistul adaugă două elemente esențiale: *primirea lui Hristos și credința în El*⁷ - care ne ajută să înțelegem felul în care persoana intră în dinamica renașterii în Dumnezeu. *Primirea lui Dumnezeu* restabilește legătura primordială între om și Dumnezeu. Ușile sufletului omenesc se deschid pentru a-L primi pe Ziditorul creației. Bucuria prieteniei cu iz de veșnicie își arată zorile. *‘Răsăritul cel de sus’* își trimite razele spre a spulbera abisul întunericului. *Credința în numele Lui* rămâne elementul de permanență, care ține deschisă posibilitatea înfăptuirii acestui drum în mod autentic. Credința menține rațiunea omului luminată în hotărârile pe care le ia, fiind garanția autenticității lor.

Iată cum înțelege din nou marele capadocian rolul primirii lui Dumnezeu și credinței în El: *“Căci eu am ceea ce este după chip (al lui Dumnezeu) fiind o ființă rațională, dar dobândesc asemănarea (cu Dumnezeu) devenind creștin.”*⁸ *Primirea lui Dumnezeu* în cele din urmă înseamnă asumarea liberă a condiției raționale a omului, în timp ce *credința în numele Lui* îl apropie de etosul creștin. Hristos Cel înviat este soluția la problema păcatului și a morții omului.

² cf. Facere 1, 26 - 27

³ cf. Facere 3, 6 - 10

⁴ *Omilia la Evangheliile duminicilor și sărbătorilor*. Ed. L'Age d'Homme, Lausanne, Elveția 2016, p 230 – 231

⁵ cf. 2 Corinteni 6, 17 - 18

⁶ *Despre condiția umană*. (Omilia 1.6) St. Vladimir's Seminary Press: Crestwood, New York 2005, p 43 - 44

⁷ cf. Ioan 1, 12

⁸ *ibidem* nota 6

Omul se înveșmântează în Hristos trăind viața lui Dumnezeu în intimitatea lui profundă. Voia lui Dumnezeu devine voia lui. În felul acesta fiecare persoană renaște nu după modelul unei ideologii umane imanente ci după chipul vieții veșnice inspirate de Duhul Sfânt. Nașterea întru viața cea nouă nu se mai face “din voie trupească, nici din vrere bărbătească, ci de la Dumnezeu.” (Ioan 1, 13). Omul își regăsește astfel vocația primordială prin unitatea interioară a duhului și rațiunii reflectată mai departe în faptă.

Iubiții mei,

Suntem în *Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918*. Acest centenar are o valoare simbolică deosebită pentru credincioșii români din cadrul Episcopiei noastre. Credința creștină și Biserica au fost prezente încă de la începuturile formării poporului român și identității noastre creștine prin propovăduirea Sf. Ap. Andrei pe teritoriul Dobrogei de astăzi. Ceea ce a menținut unitatea și conștiința unei obârșii comune de credință și neam au fost credința ortodoxă și Biserica. Etosul comun modelat de acestea a prevalat asupra dificultăților rezultate din poziția geografică, din întâlnirea culturilor latină, greacă și slavă și a tradițiilor ortodoxă, romano-catolică și protestantă. Identitatea și unitatea românească are ca bază ceea ce Părintele Dumitru Stăniloae identifică drept temelie a întregii Biserici Ortodoxe, adică “pe Însuși Iisus Hristos aflat cu trupul Lui jertfit și înviat în adâncul ei. ... Unitatea Bisericii ... este o unitate de viață ontologic – pnevmatică în Hristos și în Duhul Sfânt.”⁹

Cu siguranță, momentul de la 1918 a constituit o împlinire și un apogeu. Dar acest *moment al unității de credință și neam* nu ar fost posibil fără sfinți ca: Apostolul Andrei, ocrotitorul României, Efrem sau Teotim episcopi ai Tomisului, Epictet și Astion, Filoftea de la Curtea de Argeș, Ioan Casian, Paisie de la Neamț sau Nicodim de la Tismana, Paraschiva de la Iași sau Teodora de la Sihla, Ghelasie de la Râmeț sau Sava Brancovici; fără domnitori precum: Constantin Brâncoveanu, Neagoe Basarab și Ștefan cel Mare al Moldovei; fără Varlaam și Dosoftei mitropoliți ai Moldovei, Iosif cel Nou al Banatului, Antim Ivireanul și Grigorie Dascălul ai Țării Românești, Andrei Șaguna al Transilvaniei și mulți alții. Să-i adăugăm aici pe mitropoliții Sofronie al Moldovei și Nifon al Țării Românești, pe episcopul, mitropolitul și primul patriarh al României Mari Miron Cristea și pe regele Ferdinand I. Iată acest nor de mărturisitori care prin credință, trăire și cuvânt au ctitorit și menținut unitatea de credință și neam. În același duh al unității s-au înscris și predecesorii noștri pe continentul nord-American: episcopii Policarp și Andrei, arhiepiscopul Victorin și arhimandritul Vasile Vasilachi, pentru a menționa doar pe câțiva dintre ei. Prin jertfa lor ei s-au asemănat lui Hristos căci “*Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.*” (Ioan 15, 13).

Evenimentul istoric al înființării Episcopiei Ortodoxe Române a Canadei este pentru noi ocazie reînnoită de sporită misiune și mărturisire în duh apostolic de unitate, sfințenie și sobornicitate. Să luăm exemplul sfinților și trăitorilor pe care i-am pomenit aici căci s-au făcut călăuze sigure și păstrători fideli ai unității de credință și neam, prin furtunile lumii acestea, spre limanul pe care îl urmărim cu toții, adică Împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor noastre.

Să devenim noi înșine mândri purtători ai acestei tradiții vii a unei *Biserici apostolice, prezente și mărturisitoare, a unei Biserici profetice*, inspirată de Duhul Sfânt pentru timpurile noastre.

Cu ocazia Praznicului Învierii Domnului, mulțumim tuturor slujitorilor și ostenitorilor Episcopiei Ortodoxe Române a Canadei și vă dorim unitate, bucurii duhovnicești, sănătate, pace și binecuvântare întru Iisus Hristos Domnul nostru!

Hristos a înviat!

Al vostru rugător către Domnul,

† IOAN CASIAN

Saint-Hubert/Montreal 2018

⁹ *Teologia Dogmatică*. (vol 2) Ed. EIBMO: București 2010, p 269 - 270

PROGRAMUL PENTRU SĂPTĂMÂNA MARE ȘI PAȘTI

DUMINICA FLORIILOR

Binecuvântarea stâlpărilor, Sf. Liturghie 10:00 A. M.

SFÂNTA LUNI

Denia pentru Marți 7:00 P. M.

SFÂNTA MARȚI

Denia pentru Miercuri 7:00 P. M.

SFÂNTA MIERCURI

Taina Sfântului Maslu 7:00 P. M.

SFÂNTA JOI

Liturghia Sf. Vasile cel Mare 10:00 A. M.

Denia Sf. Patimi (12 evanghelii) 7:00 P. M.

VINEREA MARE

Vecernia cu scoaterea Sf. Epitaf 3:00 P. M.

Denia Prohodului Domnului 7:00 P. M.

SÂMBĂTA MARE

Liturghia Sf. Vasile cel Mare 10:00 A. M.

SFÂNTA ÎNVIERE (PAȘTILE)

Slujba Învierii și Sf. Liturghie 12:00 noaptea.

Sfințirea coșurilor de Paști 3:00 A. M.

După sfințirea coșurilor va avea loc Agapa tradițională de Paști în sala mare.

DUMINICA PAȘTILOR

Vecernia (a II-a Înviere) 1:00 P. M.

LUNEA LUMINATĂ

Sf. Liturghie 10:00 AM.

MARȚEA LUMINATĂ

Sf. Liturghie 10:00 AM.

VINEREA LUMINATĂ

Sf. Liturghie 10:00 AM.

ȘTERGARUL

La Cina cea de taină, în camera de sus,
Înconjurat de-apostoli S-a așezat IISUS.
Din sfeșnic se revarsă o galbenă lumină
Pe azimile calde, pe mielul fără vină...
Era plăcut prilejul și toate pregătite
Dar, vai! – uitase gazda o slugă a trimite,
Un rob sau o copilă, ca dup-a vremii lege
Cureaua de pe glezne pe rând să o dezlege,
Să le aline talpa de colbul de pe drum...
Acum, cei doisprezece sfetnici oarecum
Se întrebau în cuget cum vor șede la rugă
Sau cine își va pune ștergarul cel de slugă?...
O, iată-i, cum se-ncruntă privind cu tulburare
Când vasele cu apă, când praful pe picioare...
Și duhul îi întrebă cu șoapta lui ușoară:
"N-ai vrea să-ți pui tu, Petre, ștergarul astă-seară?"
-"Chiar eu!? Nu șade bine, eu doar sunt mai
bătrân..."
Dar tu? Tu cel mai tânăr?" –Eu stau lângă
Stăpân!"
"Dar tu?" – întreabă duhul acuma pe Andrei.
-"Chiar eu? Sunt cel din urmă la Domnul dintre
ei..."
"Dar tu care ții punga?" –"Eu am făcut de-ajuns:
Am cumpărat merinde și mielul l-am străpuns!"
"Tu, Toma, nu vrei, oare, să fii cel care spală?"
-"Sunt trist ... se luptă-n mine o umbră de-
ndoială..."
-"Dar tu, Matei? Tu, Filip? Dar tu, Tadeu? Dar
tu?..."
Și-n fiecare cuget, răspunsul a fost: "NU!"
Atunci, lasându-și brîul și haina-ntr-un ungher,
S-a ridicat STĂPÂNUL cel coborât din cer
Și-nfășurând ștergarul s-a aplecat ușor
Să-și spele ucenicii, ca rob al tuturor...
De-atunci, pe apa vremii, atâția ani s-au dus...
Și-acum, a câta oară? se-așază iar Iisus
Prin DUHUL SFÂNT să-ntrebe pe cei ce-l
înconjoară:
-"N-ai vrea să-ți pui tu, Gheorghe, ștergarul astă
seară?
Tu, soră Mărioară? Tu, Mircea, Tu, Mihai?..."

Frumos va fi odată acolo sus în RAI!
Dar azi sunt mii de treburi, necazul greu se curmă,
Nu vrei în lumea asta să fii tu cel din urmă?...
E bun un vas de cinste, dar trebuie și-un rob!
Nu vrei să fii tu, frate, al fraților tăi rob?
Sunt răni neîngrijite, sunt focuri ce se sting
Batista-n care lacrimi, în taină, se preling,
Sunt văduve bolnave, bătrâni fără putere,
Sunt oameni singuratici, flămânzi de-o mângâiere,
Sunt prunci rămași acasă, cu-o mamă în spital
Sunt suferinzi ce-așteaptă al cerului semnal...
Se cere osteneală și jertfă uneori
Și nopți de priveghere și iarăși muncă-n zori,
Nu ducându-cuvântul, când harul nu ți-i dat...
Sunt... mătură și acul... și rufe de spălat...
E lingura în cratiți și roata la fântână,
Ciocanu-n talpa casei și-un gard la vreo bătrână...
Să stai de veghe noaptea la câte-un căpătâi
Să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi și să mângâi,
Să-l scoți apoi la soare și să-i alini amarul...
Nu vrei cu MINE, frate, să-ți înfășori ștergarul?"
-"Chiar eu? Nu șade bine, eu doar sunt un bătrân!"
-"Chiar eu? Eu sunt prea tânăr, eu stau lângă
STĂPÂN!"
-"Chiar eu? Eu nu am vreme, eu am făcut de-
ajuns..."
-"Chiar eu? –Chiar eu? Același și-același trist
răspuns..."
Atunci, lăsând să cadă cureaua lui și haina
- Iubirea fără margini trăindu-și iarăși taina –
Încet, a câta oară? S-a ridicat IISUS
Și plin de-atâtea gânduri, ștergarul iar și-a pus
Și-așa cum o mlădiță se-ndoaie lângă trunchi,
Stăpânul omenirii s-apeacă în genunchi...
La jugul fără slavă, IISUS din nou se-njugă
EL, Împăratul vieții, din nou e rob și slugă...
Veniți, voi, ce-n păcate nădejdea vi se frânge,
IISUS vă spală astăzi cu propriul Său sânge!
Voi, frați, goniți mândria, visările și somnul,
Luați cu drag ștergarul, alătura cu Domnul
Și nu uitați: pe cale, orice lucrare-i bună,
Dar cine ia ȘTERGARU, acela ia LUMINĂ!

MEMBRIA

Consiliul Parohial adresează un călduros apel, rugând pe toți sprijinatorii parohiei noastre să-și plătească membria până la Paști.

În felul acesta putem conta pe fondurile necesare pentru împlinirea răspunderilor financiare pentru perioada de vară și pentru restul anului.

VĂ MULTUMIM MULT!

Biblioteca Virtuală

Cei cărora le place să citească pot accesa biblioteca noastră virtuală, apăsând aici.

Sugestii pentru cărți noi se pot trimite la adresa:
webmaster@bisericaedmonton.org.

Orice sugestii, opinii sau comentarii sunt încurajate și binevenite.

Lectură Plăcută!